

[Ahlmann-Ohlsen]

cialdemokratiet skal nu alligevel være, at nu må det ikke gå ud i konkurrence og sælge arvesølv fra 1974. Gør de det, er der ikke længere nogen forskel, og hvorfor i alverden skulle man så vælge Socialdemokratiet frem for et andet parti til venstre?

Dette forslag lægger altså op til, at vi i Folketinget skal til at administrere helt ned i detaljerne. Dette forslag kommer netop i en tid, da der fra alle sider råbes på, at Folketinget koncentrerer sig om at skabe helhed og forbedre og forberede den lov, der skal føre os ind i næste årtusinde.

Det forslag minder mere om 1500-1600-tallet, hvor Christian IV regerede helt ned i de mindste detaljer, når man vil detailstyre, som Socialdemokratiet åbenbart lægger op til. Vi kan jo godt fra den konservative gruppes side huske slagsmål imellem S og SF, da man første gang diskuterede sojakagefabrikken. Der er sket noget siden, men det er jo tankevækkende, hvad fru Dorte Bennedsen skriver i Ingeniøren den 13. november 1987, side 19:

»Socialdemokratiet mener, at vi fortsat skal have en kemisk industri i Danmark, men ikke for enhver pris og ikke efter de forhåndenværende tilfældige søms princip.«

Hvad gemmer der sig bag bemærkningen, »de forhåndenværende tilfældige søms princip«? Jo, der gemmer sig 56.000 arbejdspladser i den kemiske industri, derigennem Danmarks tredjestørste industrigruppe. Der gemmer sig en eksport på 16 mia. kr., og der gemmer sig en omsætning på 22 mia. kr.

Man kan sige, at disse arbejdspladser er ikke så tilfældige, som fru Dorte Bennedsen vil gøre dem til, og de har kun overlevet i den skarpe internationale konkurrence i kraft af dygtighed hos medarbejderne. Disse virksomheder skal nu altså ikke længere føle sig trygge. Disse 56.000 medarbejdere og endnu flere hos deres underleverandører skal nu ikke efter fyraften kunne gå hjem i forvisning om, at der også er arbejde til dem i morgen. Men et af de mere specielle argumenter, som forslagsstillerne fremfører, og som måske behøver et svar, lyder – og jeg citerer:

»Det er ikke rimeligt at gå imod de lokale myndigheders afvisning af produktionen.«

Jeg vil meget gerne spørge fru Dorte Bennedsen, om dette er et nyt socialdemokratisk princip, at man ikke må gå imod lokale myndighe-

der. Vi lægger vægt på at få et svar, for hvordan tror fru Dorte Bennedsen at det nogen sinde bliver muligt at placere en losseplads i hovedstadsområdet med den holdning? Lossepladser bliver aldrig bestsellere. Hvad skal vi overhovedet med et ankesystem, hvis det netop ikke er muligt at omgøre beslutninger? Det vil betyde, at helheden skal bøje sig for lokale interesser. Vil det så også sige, hvis et amt giver en svinende virksomhed tilladelse til at fortsætte svinerierne, at den afgørelse heller ikke må omgøres? Jeg tror, alle demokratiske grundsætninger har været langt væk, da man udtænkte dette beslutningsforslag. Det stemmer så dårligt overens med det Socialdemokrati, som sammen med Det Konservative Folkeparti var med til at gennemføre miljøbeskyttelsesloven i 1974, og som siden 1984 har medvirket til det ene brede miljøforlig efter det andet her i Folketinget.

Leif Hermann (SF):

Hr. Ahlmann-Ohlsen berørte et principielt problem, som jeg også indledningsvis skal tage op. Det er nemlig det forhold, at når lovgivningen har henlagt en afgørelse til et organ uden for Folketinget og uden for ministerens råderum, er der vel i grunden en mening med det. Når man siger, den endelige afgørelse træffes af et ankenævn, og det er sådan set ligegyldigt, om det er et Miljøankenævn eller om det er en social ankestyrelse, eller hvad det er, har lovgiverne altså dermed ment, at afgørelsen også skulle være endelig bortset fra mulighed for indbringelse for domstolene.

Der er imidlertid tale om, at vi selvfølgelig kan komme i situationer, hvor vi må fravige, at disse afgørelser er endelige i den forstand, at de ikke kan omgøres af Folketinget. En af de situationer, vi har været i, var, da et flertal herinde inklusive Det Radikale Venstre besluttede sig til at afvikle klorproduktionen på Islands Brygge. Det var en igangværende produktion. Vi fik at vide, det drejede sig om 300 arbejdspladser, der ville gå tabt. Det var en produktion, der havde været i gang i mange år. Alligevel valgte Folketingets flertal ikke at overhøre den utryghed, som befolkningen på Islands Brygge og i øvrigt langt ud over Islands Brygge havde tilkendegivet ved at have produktionen liggende dér. Alle var enige om, at hvis man skulle have igangsat en klorproduktion i dag, ville man aldrig have placeret den dér, hvor den nu ligger.